

bevægelse, og hvis dette Forslag vedtages, vil han have Titelen paa Forslaget til Lov om Befæstningsanlæg ændret til: „Forslag til Lov om Foranstaltninger til Værn for Freden og Danmarks Uafhængighed“. Det er meget smukke Ord og Ord, det ærede Medlem som Ordfører for dette Forslag benyttede for kort Tid siden, idet han udtalte, at Formaalet med disse mange Millioners Bevilling var at bevare Freden for Landet og sikre Landets Selvstændighed. Det ærede Medlem fra Viborg, som man hidtil har anset for at være en af dem, der stod som Talsmænd for Fredsagen, burde ikke have glemt, hvad en gammel Venstremand i sin Tid udtalte om vor militære Stilling. Oberst Tscherning, en Mand, hvis Ord sikkert for dette Lands Befolkning har mindst lige saa stor Vægt som det ærede Medlems, hævdede, at et rustet Danmark netop betød en Fare for os, idet det kunde give Anledning til vor Indblanding i Stormagternes Stridigheder, medens et afrustet Danmark gav os Udsigt til at slippe fri for en Indblanding i en Stormagtsstrid. Og det ærede Medlem fra Viborg, som hævder, at man skal give mange Penge ud til Militærvæsenet for at sikre Freden, kan vel ikke ganske have glemt, hvad hans egen Meningsfælle, den nylig afdøde Finansminister, i sin Tid mente om det samme Forhold. Vilhelm Lassen sagde i 1886, da man her i dette Land diskuterede Militærvæsen, Fæstningsvæsen o. lign.: „De forsikre, alle de, der ruste, at det er for at bevare Freden, men Rustninger, selv for at forsvare Freden, ere Fredens værste Fjende“. Men naar det ærede Medlem er med til at gennemføre de foreliggende Love — saa vidt jeg ved, vil han stemme baade for Land- og Søbefæstning og hele Pibetøjet —, er han altsaa i Virkeligheden med til at skade Freden i saa høj en Grad som vel muligt. Selv om det kan berolige hans egen Samvittighed — hvad det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik), tror jeg, antydede før —, at han faar stillet et Forslag op om at ofre $\frac{1}{4}$ Million til Fredssagen, vil den Sag sikkert blive forstaaet saaledes ude i Landet, at det ikke er andet, end hvad Venstre i gamle Dage kaldte at putte Vælgerbefolkningen Blaar i Øjnene.

Det ærede Medlem gjorde ikke Rede for, hvad de Penge skulde bruges til. Hvis denne Bevilling skulde bruges paa rette Vis, burde den bruges til Fremme af en Retning, som jeg bekender mig til, til Fremme af Socialismen, som er det eneste af alle Partier, der har kunnet række

Haand over Grænserne. Det ærede Medlem, som har taget Del i Fredsbevægelsen her i Landet, skulde maaske ogsaa have lagt Mærke til, at da Fredsforeningen i 1907 holdt 25-Aars Jubilæum, blev der bl. a. fra svensk Side udtalt en aaben Anerkendelse af mit Partis Stilling med Hensyn til Fredens Bevarelse mellem Sverige og Norge. Under den Fest, som blev afholdt den 28. November 1907 i Anledning af dette Jubilæum, udtalte den svenske Rigsdagsmand Güllers, som var liberal Venstremand, at det er de organiserede socialdemokratiske Arbejdere, der ere Fredens bedste Værn. Taleren var selv liberal, og trods Socialdemokratiets Angreb paa de liberale vilde han sige, at det var de svenske Socialdemokrater, som i 1905 kastede det tunge Lod i Vægtskaalen for Freden. Det er en svensk Venstremand, der udtaler denne ubetingede Anerkendelse af de svenske Socialdemokraters Stilling med Hensyn til Unionsstriden mellem Sverige og Norge. Netop da der fra storsvensk Side blev sagt: Normændene skulde have Lov til at blive selvstændige, men de skulde have Klø først, sagde Socialdemokraterne: Nej, vi gaa ikke med til en Krig med et Broderfolk. Denne Anerkendelse have vi Socialdemokrater Lov at tage til Indtægt og anføre til Støtte for vor Paastand om, at vor Bevægelse indeholder en ikke ringe Garanti for Fredens Bevarelse. Men, som Vilhelm Lassen siger — jeg gentager det nu, da hans Røst er forstummet —, det er en Kendsgerning, at de, der her fortælle, at de ville ruste for at bevare Freden, i Virkeligheden ved deres Handlinger foretage Ting, som blive Fredens værste Fare. Vil man fremme Freden, gaar man den Vej, vi have foreslaaet, og som vi ønske at vandre videre frem ad, selv om man forkaster vore Forslag, bort fra Hærvæsenet, og da først — og det burde det ærede Medlem kunne indse som gammel Fredsmand — kommer der virkelig Fart i den internationale Fredsbevægelse.

N. P. Jensen: Det ærede Medlem, som nu satte sig (Andreasen), fremdrog nogle Tal til Sammenligning mellem Danmarks nuværende Militæruddgifter og andre Landes. Jeg kan ikke anerkende Tallenes Rigtighed, fordi der er mindst 3 Grundforskelligheder ved Opgørelsen af de forskellige Landes Budgetter, som gøre, at Tallene overhovedet ikke kunne udregnes paa den Maade, som sket er fra norsk Side. For det første kan Staternes Militær-